

KUKÁTKO 2

XXX. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2011

PŘÍJEMNÉ STAROSTI S NÁVŠTĚVNÍKY

■ Přehlídku v letošním roce otevřelo Divadlo Tramtárie Olomouc. S Pohádkami o mašinkách přivítali jeho herci postupně dva naplněné sály dětí z rakovnických školek. V loňském roce jsem po úspěšném Pračlovíčkově hovořil s režisérem Vladislavem Kracíkem. Neodolal jsem a v letošním roce na loňský rozhovor navázal.

V loňském roce se Tramtárie Olomouc představila na Popelce ve velmi dobrém světle. Postoupila na Jiráskův Hronov. O rok později jste zde opět. Co se za tu dobu v Tramtarii změnilo?

Zásadně se toho moc nezměnilo, i když jsme za tu dobu naskoušeli poměrně dost inscenací. Pokud se nepletu, tak dvě pro děti – Kluka z plakátu a teď

Pohádku o mašinkách. Divadlo se zvolna posunuje dopředu, pokračujeme, existujeme, takže je asi všechno na správné cestě.

Jakou máte v Tramtarii návštěvnost?

Musím zařukat. Návštěvnost máme super. Za těch osm let, co působíme v Olomouci, jsme se celkem etablovali. Vyprodá-

no máme vlastně skoro pokaždé a jsme za to moc rádi. Je třeba ovšem na rovinu říci, že máme malý sálek pro osmdesát diváků, není to žádná hala.

Dokonce jsem nedávno zaznamenal, že se vám diváci nevešlí na představení a na schodech stála stometrová fronta...

To je hodně příjemné. Šlo o hru Válka s mloky, což je jedna z našich posledních inscenací. Setkala se s celkem pozitivním ohlasem jak u odborné veřejnosti, tak u diváků. Teď máme tedy ty příjemné starosti, že diváky nemáme kam dát a představení jsou vyprodána čtrnáct dní dopředu. Skutečně moc nás to těší.

Neuvážíte o větším sále?

Nevím, jak paní ředitelka (smích). Myslím si, že ne. Naše hry, pro děti i pro dospělé jsou stavěné hodně „na blízko“. Neumíme moc hrát na velké haly, to je podle mě trochu jiný sport. Jsme rádi, když jsou diváci blízko hercům. Podle toho vybíráme i témata. Zatím tedy ne. Jen ať je to takhle.

Na loňské Popelce jsme se bavili o tom, že v budoucnu uvážíte o profesionalizaci souboru. Na kolik se za uplynulý rok ten okamžik přiblížil?

Doufáme, že se ten okamžik přibližuje neustále. Teď je ovšem nejistá doba pro všechna divadla. Uvidíme, jak se k tomu postaví olomoucký magistrát. Nicméně, pracujeme na tom. Například tím, že si půjčujeme

do dospělých inscenací profi herce z olomouckého divadla. Dost se od nich naučíme, měla by díky tomu vzrůstat naše herecká úroveň. Cíl nám tedy zůstává a držíme se jej. Když se všechno zadaří, tak by se to v budoucnu i mohlo povést.

V jakém horizontu?

To je těžké určit. Rádi bychom, aby to bylo dříve, než za deset let. Aby se to stalo v dohledné době. Stále u nás naprostá většina lidí pracuje zadarmo. Je to u nás prostě tak nastavené. Máme velkou výhodu, že jsme v Olomouci, ve velkém městě. Zájem u nás hrát je tím dostatečně velký na to, abychom si mohli vybrat a lidem pak říci, že u nás budou hrát za těch a těch podmínek. Že když se zkusí, tak se zkusí. Když do toho jdou, tak přijdou o veškerý volný čas, který mají. Naštěstí to zatím nikoho neodrazuje.

Už jsem se setkal s tím, že vás na přehlídkách berou jako profesionály a vytýkají vám, že mezi amatéry nepatříte...

Setkáváme se s tím. Je to ožehavá otázka. Vlastně to není náš problém. V momentě, kdy na Hronově hraje divadlo Dno a jiní, v podstatě není co řešit. Myslím si, že by byla škoda soubory podobného typu na Hronov nepouštět. Jde o to, podívat se na divadla, srovnat se s ostatními a není úplně důležité, jestli má někdo VOŠ a nebo nemá. Priorita by měla být to, aby divadla byla dobrá a aby proběhla nějaká konfrontace.

O NEROZHODNÝCH MAŠINKÁCH

■ Rakovnickou Popelku otevřelo Divadlo TRAMTARIE z Olomouce se svými „POHÁDKAMI O MAŠINKÁCH“. A jednalo se skutečně o několik pohádek. Bylo jich tak asi pět, ale také možná čtyři na půdorysu jedné velké. Ale také možná tři plus dvě. Inscenace od začátku bojuje s jednoznačným vytýčením konkrétního rámce, ve kterém se pohádky odehrávají.

Řetězec daných okolností má značné trhliny, což vyústí hned v úvodu v otázku, kde mašinka vezoucí Karlíka „Králika“ a dědu vlastně zastaví, a kde dochází k vyprávění oněch několika pohádek. Jde již o inkriminovaný ZABABOV, který v područí kouzelníka ZABABY je mýtem v dalekém i blízkém okolí? Pokud ano, pak je třeba tuto informaci sdělit divákovi. Nestačí pouze naznačit blikající lampou, ale celkovou atmosférou, vztahováním se dramatických postav resp. herců k prostředí. Základní dramatická situace není jasně určena. Dokonce není konkrétně popsána ani základní dramatická situace samotného kouzelníky ZABABY. V čem

spočívá jeho prokletí? Zaprodání se za schopnost vytvořit nejdelší a nejlepší mašinku na světě v sobě potencionálně nese velké „faustovské“ téma, zabývající se samou podstatou lidské existence. Proti tomu stojí tři jednoduché morality o mlsné, nafoukané a ustrašené mašince. Stylově i divadelně vybočující „snová“ pohádka o spadlé hvězdě ukazuje potenciál souboru i schopnost jiné imaginace, než která je nám od začátku v inscenaci nabízena. Nejasná expozice a nejednoznačné uchopení tématu spojené se ZABABOU jsou největšími neduhy jinak dobře zamýšleného projektu. Jinak inscenace velmi dobře pracuje především s ob-

jektem mašinky, která doslova ožívá dětem před očima, což ony velmi oceňují. Pokud by došlo ke zpřehlednění základních vztahů a situací, mohli bychom se dočkat i jisté uvolněné hravosti, kterou inscenátoři záměrně chtějí používat. Pokud by skončil zápas dvou protichůdných divadelních principů a nerozhodný „olomoucký ex-

pres“ by se jednoznačně rozhodl pro jeden z nich, možná by ta jejich mašinka dojela až do TRAMTARIE, tak jak ji známe v plné síle a maximální in-venční kondici.

Jaromír Hruška

ROZUM, NEBO ŠTĚSTÍ?

■ Pohádka Rozum a Štěstí patří zřejmě k těm méně známým z veleslavné pohádkové sbírky Jana Wericha Fimfárum (také se nevyskytuje ve všech jejích vydáních), svým laděním však mezi ně zapadá zcela organicky – tradiční pohádkové rekvizity jsou zde zapojeny do služeb skepticky laděné bajky, ezopské antimorality. Duchem prostý pasáček vepřů je obdařen darem rozumu, strategicky pragmatického uvažování – díky tomu se odehraje jeho rychlý vzestup až ke sňatku s princeznou a možnému převzetí královského trůnu, který se však nečekaně zvrtné – až když jeho hlava leží na popravčím špaluku, zachrání jej Štěstí a prokáže tím svou nezbytnost pro člověka.

Otázkou může být už to, zda strohý anekdotický příběh poskytuje dostatečný materiál ke skutečnému rozehrání jednání, jestli nesvádí jen k demonstraci podporující poněkud abstraktní „hádání Rozumu a Štěstí“. Tak či onak – inscenace DS Žďár ze Žďáru nad Sázavou ani zmíněnou demonstraci nepodporuje už poněkud problematickou dramaturgií Jana Hrubce, která nerozlišuje jednotlivé fáze Ludvova vzestupu a neakcentuje jeho řešení jednotlivých situací. Spíše se epicky konstatují výsledky jednotlivých akcí a situací, než by se poskytl prostor pro jejich rozehrání – občas dochází i k jistým viditelným logickým švům

a nevysvětlitelným proměnám motivací.

V inscenaci pak jsme místo dramatického jednání postav s konkrétním cílem jsme tak spíše svědky rozehrávání charakterizace postav a prostředí – Werichova úmyslná proměna žánru je tak poněkud navrácena k obligátním pohádkovým rekvizitám, které působí poněkud „vatovitě“. Nepodaří se přitom ovšem proměnit poněkud abstraktní

filozofický tón předlohy a celá produkce tak působí značně neemotivně. Je to škoda – inscenace má promyšlené scénografické řešení a několik solidních hereckých výkonů (zejména mímím představitelky Rozumu a Štěstí). Dramatizace ani režie však neposkytuje přílišnou možnost rozvíjet dějová fakta jednáním a vede pouze k neozvláštněnému epickému sdělování.

Jan Šotkovský

SNAŽÍME SE DOSTAT NAHORU

■ Divadelní spolek Žďár ze Žďáru nad Sázavou představil na Popelce inscenaci Rozum a Štěstí od Jana Wericha. Soubor přijel bez doprovodu režiséra, rozhovor nám tedy poskytl asistent režie Jan Krška.

Vybrali jste si Werichovo zpracování známé pohádky Rozum a Štěstí. Pracovali jste pouze s tímto textem, nebo jste hledali inspiraci i jinde?

Myslím, že ne. Drželi jsme se původního textu, samozřejmě jsme ho trochu upravili. Pouze hudba je naše.

Na Popelce jste už po třetí, zažili jste tedy hodnocení poroty. Jsou pro vás přínosná?

Každá porota vám něco dá, pokud není zaujatá. My už jsme se zúčastnili mnoha a mnoha

vystoupení, pětkrát jsme vyhráli Znojemský strom pohádek, Pohádkový mlejnek... Myslím si, že to smysl má, proto také s představeními jezdíme. Člověk má po určité době profesionální slepotu, takže některé věci už nevidí. Jsme vděční, když nám někdo poradí.

Jste zkušeným souborem, měli jste v inscenaci nějakého nováčka?

Ano, dokonce tři. Princezna, zahradnice a Ludva jsou nováčci. Ostatní, včetně režiséru, už

mají divadelně něco za sebou.

Vzděláváte soubor?

Ano, samozřejmě. Máme lektory, například Janu Křenkovou z JAMU. Honza Hrubec, který režíroval tuto hru, je také vystudovaný loutkoherec. Už celá

léta spolupracujeme s profesionály, tyto lidé nám mnoho dávají. Měli jsme třeba soustředění, kde byla jevištní řeč, pohyb, také jsme měli seminář zaměřený na režii. Všechny možnými způsoby se snažíme dostat se nahoru.

-jip-

Čtvrtek 10. 11. 2011

08.30 – 09.40 a 10.30 – 11.40

Herecká příprava při Mladé scéně Ústí nad Labem,
režie Kristina Herzinová

Rudyard Kipling, Kristina Herzinová: Mauglí

13.30 – 15.00 » Rozborový seminář s reflexemi dětských skupin (Mauglí)

18.00 – 20.20

Inspirativní představení

DS Ty-já-tr Načerno Praha / režie Jakub Baran

Terry Pratchett, Stephen Briggs: Stráže! Stráže!

22.00 – 23.30 » Diskusní fórum (Stráže! Stráže!)

Možnosti stravování:

Bar U Tyláků Tady	***** +	Kebab Palackého ulice	**** +++
Divadelní restaurace Pod vámi	** ++	U Ludvíka Vysoká ulice	*** +++
Pizzerie Rozmarýn Pražská ulice	***** +++++	Bageťárna Vysoká ulice	*** +
Restaurace Hájenka Na Sekyře	** +++	Radniční sklípek Pod radnicí	* +++
Restaurace U Černého orla Husovo náměstí	**** ++++	U Mušketyra Poštovní ulice	**** +++
Restaurace U Zlatého Hroznu Palackého ulice	***** +++	Vysvětlivky: * kvalita (čím víc hvězdiček, tím vyšší)	
Restaurace U Primase Palackého ulice	***** ++	+ cena (čím víc křížků, tím vyšší)	

Všechno, co zinscenujete, může být použito proti vám.

To bylo tak aneb Z divadelních archivů aneb Jiří Suk vypravuje...

To bylo tak. Když mi bylo asi tak deset let, začal jsem chodit do nově otevřené 3. základní školy v Rakovníku. Neměl jsem tam žádné kamarády, a proto mi udělalo velkou radost, že jsme měli jít na divadelní představení, kde hrál můj starší bratr. Počítal jsem s tím, že všichni záhy pochopí, co to k nim přišlo do třídy za borce. Všem jsem hlásil, hele, tam hraje můj brácha. Místní divadelní soubor inscenoval Sluhu dvou pánů. Velký dojem na mě, desetiletého žáka pátého ročníku základní školy, udělal Honza Švácha v hlavní roli sluhu. Možná větší než dnes Mirek Donutil. Celou dobu jsem se těšil, jak se budu bit v prsa, až vstoupí na scénu můj bratr. Načež vstoupil můj bratr v civilním oděvu, v károvaném svetru a džínách, které nosil doma, a otáčel scénu, jež čítala kolotoč se zavěšenými barevnými pruhy látky. Propadal jsem se hanbou. Geniální rocker Jan Švácha a vedle můj bratr ve svetru s kosočtverci. Řekl jsem si, to teda ne. Takový stín hanby ve vztahu k amatérskému divadlu na naší rodině ležet nenechám. A pustil jsem se s vervou do díla. A tak to bylo.

CHCETE VIDĚT LIDI JAKO MRAVENCE?

Na dnešní den se podařilo přesvědčit vedení rakovnického muzea T. G. M., aby zcela bezprecedentně, mimo turistickou sezónu, otevřelo Vysokou bránu ve Vysoké ulici v bývalém židovském městě. Zájemci o pohled na Rakovník z výšky se mohou připojit k výpravě, kterou iniciovali Jan Šotkovský a Luděk Horký včera odpoledne. Počátek výstupu je směřován na 15.30 normálního času. Výstup není vhodný pro jedince trpící nepřekonatelnou závratí. Závrať překonatelná je dokonce vhodná pro správnou dávku adrenalinu.

saj

